

48 אָסור - עשרת הטלאים שנטל הראשון אסורים משום 'מחיר כלב'
 49 שהרי נלקחו גם תמורת הכלב, וְשָׁעַם הַכֶּלֶב מוֹתָר - ותשעת
 50 הטלאים שנטל השני עם הכלב מותרים להקרבה.
 51 אֲתָנָן הַכֶּלֶב - טלה שנתן אדם לחבירו כדי לבעול את כלבתו, וּמְחִיר
 52 זוֹנָה - וטלה שנתן לזונה כדי לקנותה לשפחה, הָרִי אֵלּוּ מוֹתְרִין
 53 למזבח, שְׁנֵאמַר לגבי אתנן זונה ומחיר כלב, 'שָׁנִים' ככתוב (דברים כג
 54 ט) 'כִּי תוֹעֵבֶת ה' אֱלֹהֶיךָ גַם שְׁנֵיהֶם, ומשמע שדוקא שני אלו אסורים
 55 וְלֹא אֲרֻבְעָה - ולא אתנן כלב ומחיר זונה, ועוד יש ללמוד מתיבת
 56 'שניהם' שְׁלֹדוֹתֵיהֶן של אתנן זונה ומחיר כלב מוֹתְרִין למזבח, כי
 57 משמע שדוקא הן אסורים, וְלֹא וְלֹדוֹתֵיהֶן.

נמרא

58 הגמרא מבררת מהו מחיר כלב: תָּנּוּ רַבֵּנּוּ, 'מְחִיר כֶּלֶב' וְהוּ חֲלִיפִי
 59 כֶּלֶב - טלה הניתן תמורת כלב. וְכֵן הוּא אֹמֵר בלשון הפסוק (תהלים
 60 מד יט) 'תִּקְבַּר עִמָּךְ בְּלֹא הוֹן וְלֹא רִבִּית בְּמִחְרֵיהֶם', כלומר שמכרתם
 61 לגויים במחיר מועט, ומבואר שמחיר הוא דבר הניתן בתמורה.
 62 שנינו במשנה שאתנן הכלב מותר. מקשה הגמרא: אִמָּא אֲתָנָן זוֹנָה
 63 [וְאֲתָנָן כֶּלֶב] - שמא אסרה תורה בין אתנן זונה ובין אתנן כלב.
 64 הגמרא הבינה שכוונת המקשן לשאול שמא אסרה תורה גם אתנן
 65 זונה וכלב וגם מחיר כלב, ועל כן מתרצת הגמרא: (אם כן שאף אתנן
 66 כלב אסור, נמצא דלא קָרַב הוּוּ תִלְתָּה - שאסרה התורה שלשה
 67 להקרבתה, אתנן זונה, אתנן כלב ומחיר כלב, והרי נאמר (דברים כג ט)
 68 'כִּי תוֹעֵבֶת ה' אֱלֹהֶיךָ גַם שְׁנֵיהֶם' ומשמע וְלֹא שְׁלֹשָׁה.
 69 המקשן מבאר שלא לשאלה זו היתה כוונתו: מִי קָאמְרִין אֲנִן אֲתָנָן
 70 וּמְחִיר - וכי הקשינו שיהא אסור גם אתנן כלב וגם מחירו, אֲתָנָן וְלֹא
 71 מְחִיר קָאמְרִין - כוונתנו להקשות שמא 'מחיר' אין פירושו כלל
 72 חליפי הכלב אלא שכר ביאתו דיינו אתנן, ויהיו אסורים רק אתנן
 73 זונה ואתנן כלב. מתרצת הגמרא: אִם כֵּן שֵׁלֵא נאסרו אלא אתנן זונה
 74 ואתנן כלב, נִימָא קָרָא - יאמר הפסוק 'לֹא תִבְיֵא אֲתָנָן זוֹנָה וְכֶלֶב',
 75 ומדוע לגבי כלב נאמר לשון 'מחיר', אלא מִדְּבַרְתִּיב 'אֲתָנָן זוֹנָה
 76 וּמְחִיר כֶּלֶב', שְׁמַע מִנָּה שמחיר אינו אתנן, אלא חליפין ותמורה
 77 כמבואר לעיל.
 78 שנינו במשנה: הַשּׁוֹתְפִין שְׁחֵלְקוּ, אַחַד נִטְל כּו' עשרה טלאים ואחד
 79 תשעה טלאים וכלב, הטלאים שעם הכלב מותרים למזבח, ושכנגד
 80 הכלב אסורים משום מחיר כלב. מקשה הגמרא: מדוע נאסרים כל
 81 הטלאים שכנגד הכלב, נִיפּוּק תְּדֵא לְהָדִי כֶּלֶב - נוציא מביניהם
 82 טלה אחד ונאמר שהוא מחיר הכלב, וְהִנֵּה כּוּלְהוּ לִישְׁתְּרוּ - וכל
 83 האחרים יותרו למזבח, שהרי נתברר הדבר שאין הם תמורת הכלב
 84 אלא תמורת הטלאים שעמו. מתרצת הגמרא: לעולם אם יש טלה
 85 אחד ששווי כשווי הכלב יהיה הוא מחיר הכלב והשאר מותרים,
 86 וְהִכָּא בְּמֵאִי עֲקָרִין, כְּגוֹן דְּהִפְּי דְּמִי כֶּלֶב מִחַד מִינֵיהּוּ - שדמי
 87 הכלב הם מעט יותר מדמי טלה אחד, ועל כן אחד הטלאים כולו
 88 כנגד הכלב, וְהֵאִי טִיפּוּנָא דְּכֶלֶב שְׂדִי כְּכּוּלְהוּ - ותוספת הדמים
 89 ששורה הכלב יותר מאותו טלה, מוטלת בין כל הטלאים האחרים,
 90 ונמצא שבכל אחד מהם מעורב מעט מחיר כלב, ולפיכך כולם
 91 אסורים.
 92 שנינו במשנה: אֲתָנָן כֶּלֶב וּמְחִיר זוֹנָה, מוֹתָר כּו' למזבח. הגמרא
 93 מבררת מנין שאתנן כלב מותר: אִמָּר לִיהּ דְּכָא מְפּוֹרְקָא לְרַב אֲשִׁי,

1 רַבִּי אֱלֵעָזָר הָיָא, דְּאָמַר פְּנֵי הַבָּא עַל הַפְּנוּיָה שְׁלֵא לְשׁוּם אִישׁוּת
 2 עֲשָׂאָהּ זוֹנָה ואסורה לכהן, וכיון שלשיתו כל ביאה שאינה באשתו
 3 קרויה ביאת זנות, הוא סובר שאיסור אתנן חל אף באשה שתופסים
 4 לו בה קידושין, אך אב"י סובר כחכמים הסוברים שפנוי הבא על
 5 הפנויה לא עשאה זונה, ולשיתם אין אתנן אלא באשה שלא
 6 תופסים בה קידושין.

7 מקשה הגמרא: אִי ברייתא זו כשיטת רַבִּי אֱלֵעָזָר היא, מֵאִי אִירֵיָא
 8 אֲלִמְנָה - מדוע נקט התנא בסיפא דווקא אלמנה לכהן גדול כמובא
 9 לעיל, נִיתְּנִי שאפילו אתנן פְּנוּיָה אסור, שהרי לשיתו גם זו ביאת
 10 זנות. מתרצת הגמרא: באמת לרבי אלעזר אף אתנן פנויה אסור,
 11 וְאֲלִמְנָה אִיצְטְרִיף - אך הוצרכה הברייתא להשמיענו שגם אתנן כהן
 12 גדול לאלמנה אסור, סְלִקָא דְּעֵתָךְ אִמְנָה - שהיית מעלה על דעתך
 13 לומר, הוֹאִיל וּבְנִין אֵב הוּא לֹא נִיתְּסְרוּ - כיון שרבי אלעזר 'זונה'
 14 האמורה בכהן היינו פנויה, שמא נלמד בבנין אב שגם דין אתנן זונה
 15 נאמר רק בפנויה, אבל ביאה שיש בה איסור אחר אינה קרויה ביאת
 16 זנות, על כן קָא מְשַׁמַּע לָן התנא שאף אלמנה האסורה לכהן גדול
 17 אתננה אסור.

18 שנינו במשנה: הַאֹמֵר לְחִבְרֵי הָא לָךְ טֵלָה זֶה כּו' ותלין שפחתך
 19 אצל עבדי, רבי אומר אינו אתנן וחכמים אומרים אתנן. מקשה
 20 הגמרא על חכמים: וְהָא שְׁפָחָה לְעַבְד כנעני מִיִּשְׂרָאֵל שְׂרִיא
 21 [מותרת], ואין אתנן אלא בביאת איסור. מתרצת הגמרא: אִמָּר רַב
 22 הוּיָא, אֲצִלּוּ קָאמַר - האומר 'תלין שפחתך אצל עבדי' הכוונה
 23 שתלין עם האדון עצמו, ועל כן הטלה אתנן הוא שהרי אסור
 24 לישראל לבוא על שפחה. וְהָא דְּקָתְנִי [עַבְד] לִישְׁנָא מְעֵלְיָא קָאמַר
 25 - ומה שנקט התנא 'אצל עבדי' הוא כדי לדבר בלשון נקיה, ופירוש
 26 'עבדי' הוא אבר התשמיש.

27 דוחה הגמרא: אִי הָכִי שהמשנה עוסקת בישראל הבא על השפחה,
 28 מֵאִי טַעְמָא דְּרַבִּי הַמּוֹתִיר את אתננה, והרי זו ביאת איסור. על כן
 29 מתרצת הגמרא באופן אחר: אִמָּר שְׁמוּאֵל כֶּר רַב וְצַחֲקוּ, לְעוֹלָם
 30 'עבדי' האמור במשנה היינו עַבְדֵי ממש, וְכִי קָתְנִי, כְּעַבְד עַבְדֵי -
 31 ודין זה עוסק בעבד עברי ולא בכנעני.

32 שבה הגמרא ומקשה: אִי הָכִי שהמשנה עוסקת בעבד עברי, שוב
 33 קשה מֵאִי טַעְמָא דְּרַבֵּנּוּ האוסרים את האתנן, הרי שְׁפָחָה לְעַבְד
 34 עַבְדֵי מִיִּשְׂרָאֵל שְׂרִיא - מותרת לו, ואין כאן ביאת איסור. מתרצת
 35 הגמרא: הָכָא בְּמֵאִי עֲקָרִין, כְּגוֹן דְּלִית לִיהּ [שאינו לו לעבד] אִשָּׁה
 36 וּבָנִים, ועל כן הוא אסור בשפחה, דְּתִנְיָא, עבד עברי שאין לו אִשָּׁה
 37 וּבָנִים אֵין רַבּוּ מוֹסֵר לוֹ שְׁפָחָה כְּנַעֲנִית, ואם יש לו אִשָּׁה וּבָנִים
 38 רַבּוּ מוֹסֵר לוֹ שְׁפָחָה כְּנַעֲנִית בעל כרחו כדי שיוליד לו בנים ממנה.
 39 וכיון שאם אין לו אשה ובנים הוא אסור בשפחה, אם בא עליה
 40 סוברים חכמים שאתננה אסור. אמנם לדעת רבי גם באין לו אשה
 41 ובנים רבו מוסר לו שפחה, ולשיתו אין זו ביאת איסור ועל כן אתננה
 42 מותרת.

משנה

43 ביאור דיני 'מחיר כלב': וְאִיזוּהוּ מְחִיר כֶּלֶב האסור למזבח, הַאֹמֵר
 44 לְחִבְרֵי (הוליד) [הא לך] - קח לך [טלה זה תחת ו-תמורת] כֶּלֶב,
 45 אותו טלה אסור למזבח. וְכֵן שְׁנֵי שׁוֹתְפִין שְׁחֵלְקוּ, אַחַד נִטְל עֲשָׂרָה
 46 טלאים וְאֶחָד נִטְל כְּנַגְדָן תשעה טלאים וְכֶלֶב, מַה שְׁכַנְגְד הַכֶּלֶב
 47

58 וטריפה אינה ראויה אלא לאכילת כלב, אלא ירעו עד שימותו
59 ויקברו.

60 **גמרא**

61 מחלוקת בדין אתנן שנשתנה: תנו רבנן, נתן לה לזונה חיטין
62 ועשאתן סולת, או ויתים ועשאתן שמן, או ענבים ועשאתן יין, תני
63 בברייתא קדא שהן אסורים למנחות ונסכים, ותניא אידך -
64 בברייתא אחרת, שהן מותרין. ומי הם החולקים, אמר רב יוסף, תני
65 גירויין דמן אספורק, בית שמאי אוסרין אתנן שנשתנה, ובית הלל
66 מתירין. ומה טעמם, בית הלל סברי, נאמר באתנן (דברים כג ט) 'כי
67 תועבת ה' אלהיך גם שניהם, ומשמע דווקא הם אסורים ולא
68 ולדותיהן, והם ולא שינויהן, על כן אתנן שנשתנה מותר. ובית
69 שמאי סברי שיש לדרוש רק הם ולא ולדותיהן, כי תיבת 'גם' באה
70 לרבות שאף שינויהן אסורים.

71 מקשה הגמרא: ולבית הלל, הבתוב 'גם שניהם', ומה נרבה מתיבה
72 זו. משיבה הגמרא: 'גם' לבית הלל אכן קשה.

73 ברייתא בדיני אתנן ומחיר: תנו רבנן, נאמר (שם) 'לא תביא אתנן זונה
74 ומחיר כלב בית ה' אלהיך', ומשמע פרט לפרה אדומה שאין פאה
75 לבית - לבית המקדש, שמותר להביאה מאתנן ומחיר, דברי רבי
76 אלעזר. וחקמים אומרים, אף פרה אדומה אין מביאין מאתנן ומחיר,
77 ותיבות 'בית ה' אלהיך' באו לרבות את הריקועין - טסים מזהב,
78 שאם ניתנו באתנן אסור לצפות בהם את המזבח.

79 שואלת הגמרא: מאן (מי הם) חקמים אלו. משיבה הגמרא: אמר
80 רב הושיע, רבי יוסי בריה דרבי יהודה היא, דתניא, נתן לה לזונה והב
81 באתננה, רבי יוסי בריה דרבי יהודה אומר, אין עושין ממנו ריקועין לצפוי
82 המזבח, ואפילו באחת עשרה אמות שמאחורי בית הכפרת - בית
83 קדשי הקדשים, שקדושתם קלה יותר, אין לבנות מאבנים שניתנו
84 לזונה באתננה.

85 שנינו במשנה: נתן לה לזונה מוקדשין הרי אלו מותרין למזבח כו'.
86 שואלת הברייתא: ויהיו מוקדשין אתנן ומחיר חל עליהן מכל
87 וחומר, ומה עופות שאין המום פוסל בהן כמבואר לעיל (ד, ט). אתנן
88 ומחיר חל עליהן כמבואר במשנה, מוקדשין שהמום פוסל בהן
89 כנאמר בתורה (ויקרא כב ט), וכי אינו דין ומחיר חל עליהן.
90 משיבה הברייתא: תלמוד לומר (דברים כג ט) 'לא תביא אתנן וגו' לכל
91 נדר, ומשמע להוציא את הנדר כבר לגובה לפני שניתן באתנן או
92 מחיר, שאין חל עליו האיסור.

93 הגמרא מבררת מדוע נצרך לכך פסוק. מקשה הגמרא: בברייתא
94 מבואר דמעמא דמעטיניהו קרא - שטעם היתר מוקדשים הוא
95 המיעוט מלכל נדר, הא לא מעטיניהו קרא - ומשמע שאם לא היה
96 הפסוק ממעט, הוה אמיןא - הייתי אומר שאף כי היב (א-א) נתן
97 לה מוקדשין חל עליהן אתנן ומחיר, וקשה, והא לאו ממונא הוא
98 - והרי מוקדשים אינם ממונו אלא ממון הקדש, ואין אדם אוסר דבר
99 שאינו שלו, ומדוע נצרך הפסוק למעט. משיבה הגמרא: אמר רב
100 הושעיא, הברייתא עוסקת בממנה על פסחו - במי שהפריש בהמה
101 לקרבן פסח, ולאחר זמן אמר לזונה שתבעל לו, ובשכרה תהיה מנויה
102 על קרבן זה, וברייתא זו רבי היא המתיר למנות אחרים על פסחו
103 בדמים אף אם אינו נצרך לדמים לצורך אכילת הפסח, ולשיטתו קרבן
104 זה ממונו הוא, ועל כן נצרך מיעוט ללמד שאין חל עליו אתנן כיון
105 שכבר הוקדש.

106 ודיכן שיה רבי כן, דתניא, נאמר בקרבן פסח (שמות יב ד) 'ואם ימעט
107 הבית מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו וגו', ודרשו, אם
108 נתמעט ביתו, שאין לו צרכי הפסח, התייהו משה - המצא לו חיותו
109 משה זה על ידי שימנה אחרים על פסחו ויקבל מהם מעות. אמנם
110 היתר זה נאמר רק כשנתמעט מברי אכילה - שאין לו במה לאכול
111 את הפסח כגון עצים לצלותו, ולא אם נתמעט מברי מכה - אם אין
112 לו במה לעטן סחורה, שאסור למנות אחרים על פסחו לשם כך. זו
113 דעת חכמים, אך רבי אומר, החייהו משה אף אם נתמעט מברי
114 מכה, שאם אין לו מעות לסחורה הוא ממנה אחרים עמו על פסחו

1 **מנא הא מילתא** - מנין דבר זה דאמור רבנן אין זנות לכהמות, כפי
2 ששינו לעיל (ע"ט) שהנותן טלה לחבירו תמורת בעלת כלבתו אין זה
3 אתנן זונה. אמר ליה, אם נאסר אתנן כלב, לא נישמוט קרא - לא
4 היה משמיט הפסוק מלכתוב 'אתנן זונה וכלב', וכיון שלא כתב כן,
5 למדנו שאין זנות לכהמות, ואתנן כלב מותר.

6 **תניא נמי הכי, מנין לאתנן כלב ומחיר זונה** ו-טלה שקנו בתמורתו
7 זונה לשפחה) שמוותרין למזבח, שנאמר באתנן זונה ומחיר כלב
8 (דברים כג ט), 'תועבת ה' אלהיך גם שניהם', ומשמע שנים אלו אסורים
9 ולא ארבעה - ולא היפוכם דהיינו אתנן כלב ומחיר זונה. מוסיפה
10 הברייתא: וכן ולדותיהן של אתנן זונה ומחיר כלב מותרין, שנאמר
11 (שם) 'גם שניהם', ומשמע הם אסורים ולא ולדותיהן.

12 דינם של ולדות פסולי מזבח נוספים: אמר רבא, ולד הנרבעת על ידי
13 אדם כשהיתה מעוברת, אסורה להקרבה כאמה, שהיא וולדה
14 נרבעו יחד. וכן ולד הנזנת אדם ומת אסורה כאמה, שהיא וולדה
15 נזנהו יחד. אך ולד של מוקצה - בהמה שהוקצתה להקריבה לעבודה
16 זרה, וכן ולד של הנעבד עבודה זרה, מותר. מאי מעמא, לאימיה
17 אקציה - את אמו הקצה להקרבה ולא אותה, לאימיה פלחי לה -
18 את אמו עבד עבודה זרה ולא אותה.

19 איבא דאמרי בשם רבא בלשון אחרת, אף ולד מוקצה נעבד אסור,
20 מאי מעמא, הניחא ליה פניפחיה - נוח לבעלים שעל ידי העובר
21 הבהמה נפוחה יותר לכבוד העבודה זרה, וכונתו להמחות או
22 להקריב לכל הנפח.

23 הלכה נוספת מטעם יחיא ליה בנפחיה; אמר רב אחדבוי בר אמי
24 אמר רב, המקדש אשה פפרש (גלילי) שור הנסקל, אף שהשור
25 אסור בהנאה ואין לו שווי, הרי היא מקודשת, שהפרש מותר
26 בהנאה. אך המקדש פפרש עגלי עבודה זרה אינה מקודשת, שאף
27 הפרש אסור בהנאה. מאי מעמא, אי בעית אימא קרא - אם תרצה
28 אמור הטעם מפסוק, ואי בעית אימא סברא - ואם תרצה אמור
29 מסברא. אי בעית אימא סברא, ניחא ליה גבי עבודה זרה פניפחיה
30 - בעבודה זרה הפרש שבבהמה נוח לבעלים, כיון שהיא נפוחה יותר,
31 ועל כן חל גם עליו שם עבודה זרה. אך גבי שור הנסקל לא ניחא
32 ליה פניפחיה - אין לבעלים הנאה מנפחו, ועל כן אין הפרש נאסר.
33 ממשיכה הגמרא: אי בעית אימא קרא, גבי עבודת כוכבים בתיב
34 (דברים כז ח) 'והיית חרם כמותו', ודרשו, כל דבר שאתה מיהה ממנו
35 - שנהיה ממנו כגון פרש, הרי הוא כמותו ואסור בהנאה. אך גבי
36 שור הנסקל בתיב (שמות כא כח) 'סקול וסקל השור ולא יאכל את
37 בשרו', ומשמע שבשרו אסור, אך פרושו מותר בהנאה.

38 **משנה**

39 המשנה מפרטת את הדברים שחל עליהם איסור אתנן ומחיר: נתן לה
40 לזונה מעות בשכרה, הרי אלו מותרין לקנות בהם קרבן, ואינם
41 אסורים משום אתנן. נתן לה יינות, ושמן, וסלתות, וכל דבר
42 שביצא בו (ממנו) קרב על גבי המזבח, אסור משום אתנן, ואין
43 להביא מהם מנחות ונסכים.

44 נתן לה מוקדשין - בהמות שכבר הוקדשו למזבח, הרי אלו מותרין,
45 שאין אתנן חל עליהם.

46 נתן לה עופות חולין, הרי אלו אסורין. וחידוש יש בדבר, שהיה
47 אפשר להיתרם בדין - בכל וחומר, מה אם המוקדשין שהמום
48 פוסל בהן כמפורש בתורה (ויקרא כב ט), אין אתנן ומחיר חל עליהן,
49 עוף שאין המום פוסל בו כמבואר לעיל (ד, ט) וכי אינו דין שלא יהא
50 אתנן ומחיר חל עליו, תלמוד לומר (דברים כג ט) 'לא תביא אתנן וגו'
51 לכל נדר, להביא אף את העוף בכלל האיסור.

52 כל האסורין לגבי מזבח, ולדותיהן מותרין. רבי אלעזר אומר, ולד
53 של מרפה לא יקרב על גבי המזבח.

54 רבי חנינא מן אנטונינוס אומר, בהמה בשריה שניקה מן המרפה,
55 פסולה מעל גבי המזבח.

56 כל הקדשים שנעשו מרפה, אין פודין אותן להוציאם לחולין כדרך
57 שפודים בעלי מומים, שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים,

המשך ביאור למס' תמורה ליום שישי עמ' ב

1 וְעַל חֲגִיגְתּוֹ, וּמַעֲוֹתָיו חוֹלִין, שְׁעַל מִנְתַּן בֵּן הַקִּדְּשֵׁי יִשְׂרָאֵל פִּסְחִיהֶן,
 2 שִׁיּוּכְלוּ לַמִּכְרָם וַיְהִיו הַמַּעֲוֹת שְׁלָהֶם.
 3 שְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָה: כָּל הָאֲסוּרִים לְגַמֵּי מִזְבַּח וְכוּ' וְלִדְוֹתֵיהֶן מוֹתְרִים.
 4 אָמַר רַב, שְׁנִינוּ, כָּל הָאֲסוּרִים לְגַמֵּי מִזְבַּח וְלִדְוֹתֵיהֶן מוֹתְרִים, וְתַנִּי
 5 עָלָה בְּבֵרֵייתָא, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר. וְנַחֲלָקוּ אֲמורָאִים בְּאִיזָה אֹפֶן
 6 חוֹלְקִים חֲכָמִים וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר: אָמַר רַב הוֹנָא פֶּר הַיִּנְנָא אָמַר רַב
 7 נְחֻמִּין, מְחַלְּוֹקְתָּ חֲכָמִים וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הִיא דוּוֹקָא כְּשֶׁנִּפְסְלוּ הָאֲמֻהוֹת
 8 בְּשַׁעַת עֵיבוּרָן, כְּגוֹן שְׁעִיבְרוּ וְלִבְסוּף נִרְבְּעוּ, דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר סָבַר
 9 עוֹבֵר יִרְדֵּ אָמוּ הוּא, וְכִיּוֹן שֶׁנִּרְבַּעָה הָאֵם אִף עוֹבְרָה נִרְבַּע וְנֹאסֵר
 10 לַמִּזְבַּח, וְרַבִּינָן סָבְרִי, עוֹבֵר לֹא יִרְדֵּ אָמוּ הוּא, וְאִף שֶׁאֲמוּ נִרְבַּעָה
 11 הוּא לֹא נִרְבַּע. אָבָל אִם נִרְבְּעוּ תַחֲלִילָה וְלִבְסוּף עִיבְרוּ, לְדַבְרֵי הַכֹּהֵן
 12 הַיְהוּדִים מוֹתְרִין, שֶׁהֵרִי לֹא הִיוּ בְּשַׁעַת הַרְבִּיעָה. אֵךְ רַבָּא אָמַר,
 13 מְחַלְּוֹקְתָּ חֲכָמִים וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הִיא כְּשֶׁנִּרְבְּעוּ תַחֲלִילָה וְלִבְסוּף עִיבְרוּ,
 14 דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר סָבַר זֶה וְזֶה גֹרָם אֲסוּר – דְּבַר הַנִּגְרָם מִכַּח אִיסוּר
 15 וְהִיתֵר יַחַד, כְּגוֹן וְלֵד שֶׁל נִרְבַּעַת, שֶׁאֲמוּ אֲסוּרָה לַמִּזְבַּח וְאֲבִיו מוֹתֵר,
 16 הֵרִי הוּא אֲסוּר, וְרַבִּינָן סָבְרִי זֶה וְזֶה גֹרָם מוֹתֵר, וְכִיּוֹן שֶׁאֲבִיו מוֹתֵר
 17 גַּם הוֹלֵד מוֹתֵר אִף שֶׁאֲמוּ אֲסוּרָה. אָבָל אִם עִיבְרוּ תַחֲלִילָה וְלִבְסוּף
 18 נִרְבְּעוּ כִּשְׁהוּן מַעֲוֹבוֹרוֹת, לְדַבְרֵי הַכֹּהֵן הַיְהוּדִים מוֹתְרִין כִּיּוֹן שֶׁעוֹבֵר יִרְך
 19 אֲמוּ הוּא.

20 מוֹסִיפָה הַגְּמָרָא: וְרַבָּא הַסּוֹבֵר שֶׁבַעֲיָבְרוּ וְלִבְסוּף נִרְבַּעוּ לְדַבְרֵי הַכֹּהֵן
 21 הַיְהוּדִים אֲסוּרִים, הוּא לְמַעֲמִיָּה – לְשִׁישְׁתּוֹ, דְּאָמַר רַבָּא, וְלֵד נִרְבַּעַת
 22 אֲסוּרָה לַמִּזְבַּח כְּאִמָּה כִּיּוֹן שֶׁהִיא וְיִלְדָהּ נִרְבְּעוּ, וְכִן וְלֵד נִזְנַחַת אֲסוּר
 23 כְּאִמּוֹ כִּיּוֹן שֶׁהִיא וְיִלְדָהּ נִנְחָה, שֶׁעוֹבֵר יִרְך אֲמוּ הוּא.
 24 לְשׁוֹן אַחֲרֵת בְּשִׁמּוּעָה זֹאת: לִישְׁנָא אַחֲרֵינָא אָמְרִי לָהּ, אָמַר רַב הוֹנָא
 25 פֶּר הַיִּנְנָא אָמַר רַב נְחֻמִּין, מְחַלְּוֹקְתָּ חֲכָמִים וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הִיא רַק
 26 כְּשֶׁנִּרְבְּעוּ בְּשִׁתָּן מוֹקְדֵשִׁין כְּבֵר וְאַחַר כֵּךְ יִלְדוּ, דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַאֲוֵסֵר
 27 אֵת הוֹלֵד סָבַר בְּיֻזִּי מִיִּלְתָּא – בּוּי הַדְּבַר שׁוֹלֵד בְּהֵמַת קִדְשִׁים
 28 שֶׁנִּרְבַּעָה יִקְרַב לַמִּזְבַּח, וְרַבִּינָן הַמִּתִּירִים סָבְרִי לֹא – אִין בַּכָּךְ בּוּיּוֹן,
 29 אָבָל נִרְבְּעוּ בְּשִׁתָּן חוֹלִין וְאַחַר כֵּךְ הַקִּדְּשֵׁן וְיִלְדוּ, הוּאִיל וְאַשְׁתַּנּוּ –
 30 כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁתַּנּוּ מִחוֹלִין לְהַקְדֵּשׁ, לְדַבְרֵי הַכֹּהֵן הַיְהוּדִים מוֹתְרִין, שֶׁבִּאֹפֶן
 31 זֶה אִין בּוּיּוֹן בַּעֲבִירָה שֶׁנַּעֲשִׂתָה בְּאֵם קוֹדֵם הַהַקְדֵּשׁ.
 32 אֵלוֹ דְּבֵרֵי רַב הוֹנָא בְּרַחֲמֵי רַבִּי אָמַר רַב נְחֻמִּין, מְחַלְּוֹקְתָּ
 33 חֲכָמִים וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הִיא דוּוֹקָא כְּשֶׁנִּרְבְּעוּ בְּשִׁתָּן חוֹלִין וְנִתְעַבְּרוּ,
 34 דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַאֲוֵסֵר אֵת הוֹלֵד סָבַר, בְּיֻזִּי מִיִּלְתָּא שׁוֹלֵד הַנִּרְבַּעַת
 35 יִקְרַב לַמִּזְבַּח אִף שֶׁנִּשְׁתַּנּוּ מִחוֹלִין לְהַקְדֵּשׁ, וְרַבִּינָן הַמִּתִּירִים סָבְרִי,
 36 דְּהוּאִיל וְאַשְׁתַּנּוּ מִחוֹלִין לְהַקְדֵּשׁ הֵרִי הֵם מוֹתְרִין. אָבָל בְּנִרְבְּעוּ
 37 בְּשִׁתָּן מוֹקְדֵשִׁין וְאַחַר כֵּךְ נִתְעַבְּרוּ, לְדַבְרֵי הַכֹּהֵן הַיְהוּדִים, שֶׁבִּאֹפֶן
 38 שֶׁנַּעֲשִׂתָה הַעֲבִירָה לְאַחַר הַהַקְדֵּשׁ וְדֹאֵי בּוּי הַדְּבַר לְהַקְרִיבָם.